

»Aa du, de var saa ganske forskellige, saa de lader sig slet ikke sammenligne. Den Pastor Vestrup er vist lidt forstyrret i Hovedet. Meget af, hvad han sagde, var baade dumt og plat. Men der var alligevel en Del, som jeg godt forstod. Jeg vilde ønske, du havde hørt ham. Men han havde rigtignok et Udseende, som man kunde blive bange for.«

Fru Bertha havde lagt Hænderne med Strikketøjet ned i sit Skød og saae hen for sig i Tanker. Da vakte hun op af Frøken Søholms Fløjteskalaer, der trængte ud til dem oppe fra hendes Vindu.

»Nu begynder hun virkelig igen. John har dog udtrykkeligt forbudt hende at øve sig, saalænge Enslev er her.«

»Aa -- hun er vist sindssyg!« sagde Jytte, der havde samlet sine Sager sammen og nu rejste sig.

»Gaar du?«

»Ja, jeg kommer til at tænke paa, at jeg har lovet John at hjælpe ham med Bordpynten. Vilhelmine er jo saa hemmelighedsfuldt optaget idag. Gud veed, hvad det er, hun har for.«

Paa Vejen ind mødte hun Enslev. Han stod paa Verandatrappen med sin brede Hat i Haanden og var faldet i Tanker. Han saae saa bøs ud, at hun helst var gaaet udenom ham; men han standsede hende ved at række Haanden frem. Og straks for-